

สี่พันตร

บทที่ 11

ร่างอรชร บรรทมหนึ่งบนเตียงพยาบาลสีขาว มีผ้าห่มขาวสะอาดคลุมอยู่ส่วนหนึ่ง อาการที่เธอสวมใส่ก็เป็นสีขาวเช่นกัน เกศายาวแผ่สยายกระจายเต็มหมอนขับให้ดวงพักตร์งามดูขาวซีด... ชลัมภู เป็นบุรุษผู้เดียวที่กล้าผ่านเข้ามาถึงข้างพระที่ กลุ่มทหารอารักขาต้องยืนอยู่ภายนอก

ใบหน้าคมเข้ม ประกายตาดุดันจ้องมองดวงพักตร์อ่อนล่อด้วยความแค้นเคือง เขานึกถึงเหตุร้ายรุนแรงครั้งหนึ่งไม่นานมา ผู้ก่อการร้ายสิงหะราวางระเบิดในงานพิธีของสภากาชาดซึ่งองค์พระคู้หมั้นแห่งเจ้าชายรัชทายาททรงเป็นประธาน อุณาโลม... ภรรยาที่กำลังตั้งครรภ์ของเขา... ในฐานะคนสนิทติดตามต้องเสียชีวิตไปด้วยพร้อมกัน

ความอ่อนโยนในจิตใจของราชองค์ภักษ์หนุ่มใหญ่ เหือดหายไปนับแต่นั้น เหลือแต่ความอาฆาตแค้นจงเกลียดจงชัง เขาลั่นวาจาว่าจะใช้ทุกนาทีของชีวิตที่เหลือ ไล่ล่าหาทุกคนที่มีส่วนในการก่อการร้ายครั้งนั้นมาสังเวทวิญญูณลูกเมียตนให้จงได้

ในบัดนี้ หนึ่งในผู้ที่เป็นแกนนำสำคัญ ซึ่งช่องทางให้คนร้ายลอบเข้าไปทำการสำเร็จ กลับได้รับการปลดปล่อยเพราะประเพณีความยึดมั่นเชื่อถือแต่โบราณในบารมีของเทพเจ้าและพระแม่เจ้าจันทร์ธา...!

คนร้ายที่เป็นพระราชวงศ์อีกคนหนึ่งคือเจ้านิทัศน์ปริเยศร์ ได้รับความช่วยเหลือให้หนีออกจากรัฐมณฑลไปได้ แม้เจ้านิทัศน์ รูปงามสูงสูดสิ้นราชศักดิ์แห่งโสฬส แต่ไม่มีอะไรจะรับประกันว่า เจ้านิทัศน์ จะไม่กลายเป็นเจ้าแห่งรัฐบริวารของสิงหะรา โดยได้รับการแต่งตั้งเป็นก้านลในความเป็นพันธมิตรชิดใกล้

เจ้านิทัศน์และพระองค์หญิงสุดาวดีแม้ไม่มีโอกาสพบพานอย่างอิสระ เพราะเหตุที่ฝ่ายหญิงถูกควบคุมอภิวาลโดยพระบัญชาจากเหนือหัว แต่ก็ได้ลอบพบปะสมัครสมานกลายเป็นเช่นคนรัก มีหลักฐานแสดงชัดว่า เจ้านางหลงเชื่อกระทำความผิดตามคำชักจูงของเจ้านิทัศน์ ผู้ฝากไฟสิงหะรา มาแล้วหลายครั้งหลายหน...!

ร่างบาง ดวงพักตร์อ่อนล่อดูไร้พิษภัยบรรทมนิ่ง ชลัมภูกลับรู้สึกเหมือนกำลังจ้องมองนางปิศาจร้ายก็ไม่ปาน มีบ้างที่เธอขยับกาย นิ้วพักตร์คล้ายกำลังฝืนร้าย บางครั้งร่างบางสะท้านละเมอสะอื้น หากนอกจากนั้นแล้วดวงพักตร์งามจะสงบพริ้มเพรา แต่ภาพนั้นจะกล่อมเกล่าให้ความซิงซังของเขาลดน้อยลงก็หาไม่ ในช่วงขณะของความคิดขุ่นแค้น มือหยาบใหญ่ เผลอกำกระชับ องค์กรีชพระราชทานที่สะพายติดเอวหลายครั้ง

เสียงรอกเท้ากระทบพื้นเป็นจังหวะที่หนักแน่นดังแว่วใกล้เข้ามา กลุ่มองครักษ์ติดตามองค์ชายอนุชิตหยุดยืนตั้งแถวอยู่ที่ประตู ขณะที่พระวรกายสูงตรงองอาจ เคลื่อนเข้ามาในห้อง

ชลัมภูรีบถวายคำนับ

วรกายสูงใหญ่เคลื่อนเข้าใกล้เตียง พิศมองใบหน้าขาวซีดที่หลับสนิท สุรเสียงรับสั่งถาม เบาเพียงได้ยินสองต่อสอง

“นางรู้สึกตัวแล้วหรือยัง”

“ทรงรู้พระองค์บ้างแล้วพะยะค่ะ”

องค์ชายทำสัญญาณให้องครักษ์คนสนิทเดินตามห่างออกไปจากเตียงคนไข้ สุรเสียงรับสั่งเบาลงราวเกรงว่าใครจะมาได้ยินเข้า

“เสด็จพ่อทรงแล้วว่า ก่อนหน้านี้น่า่านหาหญิงวิงวอนขอให้เปิดปากถ้า อ้างสังหรณ์ว่าเป็นหญิงเดือนมาลับเปลี่ยนตัวกับน้องก่อนเดินทางไปหัสติน”

เรื่องที่ได้รับฟังทำให้ชลัมภูแปลกใจอย่างยิ่ง “แล้วพระองค์ทรงคิดอย่างไรพระเจ้าข้า”

ทรงรับสั่งเคร่งขรึม “นางข้าหลวงที่เสียชีวิตในถ้ำก็ เป็นนางอุษาพี่เลี้ยงของหญิงเดือน ทั้งสองคนนี้แทบไม่เคยแยกกัน การที่หญิงเดือนจะไปอยู่หัสติน นางอุษาก็ได้เตรียมตัวจะตามไปอยู่ด้วย แต่กลับกลายเป็นว่าเป็นนางระพีที่เดินทางไปแทน”

“แต่พระองค์เดือนจะกล้าฝ่าฝืนพระบรมราชโองการเที่ยวหรือพะยะค่ะ”

“เราต้องรอให้นางฟื้นตัวแข็งแรงแล้วค่อยสอบถาม.... ท่านนำศศิประภากำลังจะกลับจากหัสติน ท่านนำติดตามเจ้าสาวหลายวัน อาจจะมีพอสั่งเกตเห็นอะไรบ้าง”

เสียงกระซิบทูลถามเคร่งขรึม “หากว่าเป็นองค์หญิงดาวที่เสด็จไปเข้าพิธีอภิเษกสมรส พระองค์จะทำอย่างไรพระเจ้าข้า”

“เรารักเอ็นดู ชื่นชมนิยมนหญิงเดือน แต่หากนางทำผิด ฝ่าฝืนพระบรมราชโองการก็ต้องได้รับโทษ ยิ่งเป็นการกระทำที่กระทบถึง

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ โสพลยังไม่อาจทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น”

“แปลว่าพระบรมราชโองการอภิเษกทำให้พระองค์ดาวพนมมทิน แต่หากว่าเป็นองค์หญิงเดือน เธอกลับจะต้องถูกพิจารณาโทษใหม่ เช่นนั้นหรือพระเจ้าข้า”

“ใช่แล้ว”

ราชองครักษ์หนุ่มใหญ่ งอเข่าข้างหนึ่งลงกับพื้นตรงเบื้องพระพักตร์ กล่าวทูลเสียงเครียด

“หากองค์เจ้าสาวเป็นพระองค์ดาวจริง หม่อมฉันขออาสาไปพาเธอกลับมา หรือไม่นำคำพิพากษาไปดำเนินการให้เสร็จสิ้น ด้วยตนเองพระเจ้าข้า”

“ลูกขึ้น ชลัมภู”

สุรเสียง รับสั่งแม้ดุดันแต่ก็แฝงความเห็นใจ องค์ชายอนุชิต เข้าพระทัยถึงความคับแค้นในใจของสหายผู้นี้ดี พระองค์เองแม้สูญเสียหญิงที่รักไปในเหตุการณ์เดียวกัน ก็ยังเทียบไม่ได้กับความเจ็บปวดของชายผู้นี้

“ถึงแม้องค์เจ้าสาวเป็นหญิงดาว เราก็ไม่มีสิทธิ์จะตามไปตัดสินให้โทษนางอีก นางอาจกลายเป็นที่รักของหัสดิน ดังนั้น ไม่ว่าเจ้า จะทำการด้วยความรักชาติอย่างไรก็ไม่ได้ให้ผลดีแก่โสพลเลย”

ร่างสูงลุกขึ้นยืนตรง สีหน้าบอกความผิดหวัง

“เราจะต้องดูกันต่อไป ระหว่างนี้เจ้าจงดูแลการรักษาอย่าให้บกพร่องและอย่าให้ใครเข้ามาชิงตัวนางไปได้เป็นอันขาด”

องค์รัชทายาททรงดำเนินจากไป ชลัมภูถวายคารวะ เสียงฝีเท้ากลุ่มองครักษ์เดินแถวตามเสด็จห่างไปจนเจียบหาย

ใบหน้าคร่ำครมหันมายังร่างที่นอนนิ่ง ประกายดาววาววาม ด้วยความรู้สึกรัดอึดอันแค้นเคือง.....

พระเนตรงาม หยาดด้วยความตื่นตันยินดีที่โสมโสภณได้เห็น เป็นสิ่งแรกเมื่อตื่นขึ้นทำให้เธองงัน พระนางดาราวัติน้ำพระเนตรเอ่อคลอ กุมมือพระธิดาพลาถกระซิบเรียก

“ลูกแม่...”

เธอเริ่มระลึกเรื่องราวได้ “ท่านแม่...”

“นอนเถอะลูก อย่าเพิ่งลุกขึ้นเลย”

“ลูกอยากถวายคารวะท่านแม่เพคะ”

“ไม่ต้องหรือกจะ มากพิธีไปทำไม เราแม่ลูกกันแท้ๆ”

พระนางก้มกอดร่างบางไว้ โสมโสภณกอดตอแนบแน่น กระซิบตื่นตัน “ลูกนึกว่าจะไม่มีโอกาสได้พบท่านแม่อีกแล้วเพคะ”

“ทำไมล่ะจ๊ะ ลูกจะไม่มีวันตายอย่างไรค่า ฟ้าดินยอมคุ้มครองคนดีเสมอ”

“นี่คงเป็นน้องดาวถวายสาส์นแต่เสด็จลุกใช้ใหม่เพคะ”

พระนางดาราวัติน้ำพระเนตรเอ่อคลอ

พระธิดาแย้มสรวล ขยับพระองค์ขึ้นนั่ง พระนางจัดหมอนให้เธอ พิงหลัง “แล้วน้องก็ทำตามที่สัญญาไว้จริงๆ ลูกหวังว่าน้องสุขสบายไม่ต้องพบกับความอึดอัดลำบากใจนะเพคะ”

“ลูกยังห่วงใยน้องอยู่อีกหรือ”

“ทำไมจะไม่ห่วงล่ะเพคะ น้องไม่เคยชินกับขนบธรรมเนียมประเพณีการใช้ชีวิตในวังหลวง นี่จะพูดจะทำอะไรก็ทำตามใจ ลูกเกรงว่าน้องจะทนกฎระเบียบเข้มงวดต่างๆ ไม่ได้เพคะ”

“น้องเจ้าฉลาด คงเรียนรู้และเอาตัวรอดได้”

“เพคะ นอกจากนี่องค์ชายภควัตมีน้ำพระทัยดี ลูกหวังว่า..”

เธอเปลือยหม่อมลอยชั่วขณะ กุมแหวนที่ถูกร้อยอยู่กับสร้อยพระศอ บัดนี้พิธีวิวาห์ผ่านพ้นแล้ว นั่นหมายความว่าเธอไม่ใช่คู่พระบารมี

“ ลูกหวังว่าองค์ชายจะรักเมตตาให้น้องดาว ทำให้เธอมีความสุขตลอดไป...”

“ลูกแม่...” พระนางดาราวัติน้ำพระเนตรเอ่อคลอ

“คงเป็นพระประสงค์ของพระแม่เจ้า และเทพยดา ที่ต้องการให้ลูกดูแลรับใช้ท่านแม่เพคะ... แต่ว่า...” ดวงพักตร์เธอโศกตรมขึ้นอย่างรำลึกได้ น้ำตาหยาดเป็นทาง “พี่อุษา.....”

พระมารดาทรงเช็ดน้ำตาให้ “อุษาไปรับใช้พระแม่แล้ว ลูกอย่าร้องไห้เลย จะทำให้วิญญาณของนางเป็นห่วงกังวลเปล่าๆ”

“พี่อุษาไม่สบายแต่ยังเป็นห่วงลูกจนลมหายใจสุดท้ายเพคะ”

“ลูกจงภูมิใจเถอะ เสด็จลุลงทรงเมตตาให้จัดพิธีศพแก่อุษาอย่างสมเกียรติแล้ว”

การปฏิบัติเข้มงวดที่ทรงได้รับนับจากรู้สึกพระองค์ และยังทหารอารักษ์และนางข้าหลวงแปลกหน้าที่เห็นเรียงราย อยู่ในขณะนี้ ทำให้ทรงคาดเดาได้ว่าทั้งเธอและพระมารดากำลังอยู่ในระหว่างการบังคับ

ควบคุม เธอกล่าวอย่างยอมรับในชะตาของตนเอง

“หากว่าลูกไม่มีโอกาสได้เข้าเฝ้าขอพระทัยเสด็จลงในเรื่องนี้ ก็ขอท่านแม่โปรดเป็นธุระให้ด้วยเพคะ”

“ได้สิลูกรัก”

“กรมพิพากษาคงยังเข้าใจว่าลูกเป็นน้องดาว หลังจากนั้นอาจมีคำสั่งให้ควบคุมตัวต่อ หากลูกถูกส่งไปไกลก็ขอท่านแม่ถนอมพระองค์ให้ดี ไม่ต้องเป็นห่วงลูกเพคะ”

“ลูกแม่ ลูกต้องมาลำบากเพราะแม่และน้องแท้ๆ”

“ลูกยินดี ไม่ถือว่าเป็นความลำบากเลยเพคะ”

ท่านหญิงศศิประภาและ กลุ่มพระญาติวงศ์เสด็จกลับจากหัตดิน ในวันต่อมา ทรงเข้าเฝ้าองค์อัครราชพร้อมกันเพื่อทูลถวายรายงานและของที่ระลึกที่องค์กษัตริย์และกลุ่มคนต่างๆ จากหัตดินมอบให้เพื่อนำมาถวาย หลังพิธีการดังกล่าวผ่านพ้น องค์ราชันย์ทรงมีรับสั่งให้ท่านหญิงเข้าเฝ้าเป็นการเฉพาะ

ท่านหญิงพบองค์ชายอนุชิต ประธานกรมพิพากษาประทับรออยู่พร้อมกับองค์รัชทายาท

องค์ชายชักถามเรื่องขององค์เจ้าสาวอย่างสนพระทัยยิ่ง

แต่เดิมนั้นท่านหญิงไม่เคยทราบเรื่องของพระองค์หญิงสุดาวดีที่ถูกพิพากษาให้ถวายตัวแก่พระแม่ในถ้ำศักดิ์สิทธิ์ ในครั้งนี้จึงอุทานออกมา

“หม่อมฉันสงสัยอยู่แล้ว รู้สึกว่าหญิงเดือนเปลี่ยนไปมาก ยังแปลกใจที่เวลาไม่กี่ปีเปลี่ยนแปลงนางได้ถึงเพียงนี้”

เสด็จเจ้าอัครราชทรงรับสั่งอย่างหนักพระทัย

“นี่แปลว่ามีการเปลี่ยนตัวกันจริงๆ หรือ”

องค์ชายอนุชิตทูลว่า

“ลูกยังสรุปแน่ไม่ได้ แต่หากว่าองค์เจ้าสาวเป็นหญิงดาวจริงก็น่ากลัวว่าต่อไปนางจะก่อเรื่องเดือดร้อนให้เป็นมลทินแก่พระราชวงศ์ นิสัยหญิงดาวเกรไม่ชอบอยู่อย่างสุขสงบ ยิ่งขณะนี้มีข่าวภายในรายงานว่าเจ้ามันฑูร และ เจ้านิทัศน์ ไปปรากฏตัวอยู่ที่หัตดิน จึงน่ากลัวว่านางจะถูกชักจูงให้ทำเรื่องร้ายๆ อีก”

“แล้วลูกคิดจะทำอย่างไรต่อไป”

“ตอนนี้หม่อมฉันได้แต่รอฟังข่าวจากคนของเราในหัตดิน หากได้ยินว่าเจ้าสาวมีการเคลื่อนไหวในทางร้าย หม่อมฉันจะทูลให้เสด็จพ่อทรงทราบเพื่อขอความเห็นชอบต่อไปพระเจ้าค่ะ”

ท่านหญิงศศิประภาก้มกายบังคมทูลว่า

“หากทรงมีพระประสงค์จะให้หม่อมฉันกลับไปหัตดินเพื่อจับตาดูนาง หม่อมฉันก็ยินดีเพคะ”

องค์อัครราชพยักพระพักตร์ “ต่อไปหากมีความจำเป็นจริงๆ เราคงต้องอาศัยท่านหญิงแล้ว”

องค์ชายอนุชิตมององค์ตรีณีที่คุกขานอยู่ที่เบื้องพระพักตร์อย่างเพ่งพิศ ชุดแต่งกายที่ยืดแบบอย่างประเพณีดั้งเดิมเป็นเสื้อแพรคอปิดแขนยาว มีผ้าบางจับจีบพันลำตัว ชินตัวในยาวกรอมเท้าทาบปิดรอยผ้าแหวกสูงเพื่อสะดวกแก่การเคลื่อนไหว เกศยาวสลวยเป็นเงาถูกรวบไว้ด้วยปิ่นประดับแพรบางเบาผูกเป็นช่อดอกไม้่งายๆ อาการนี้ถูกจัดหามาโดยนางอภิบาลเพื่อให้เธอเข้าเฝ้าองค์รัชทายาท ประธานกรมพิพากษาที่เสด็จมาเยี่ยม ณ พระตำหนักคุมขัง

ดวงพักตร์องค์ตรีณีสงบส่ำรวมไร้พิษสง แม้จะซุบซิบแต่ก็งดงามผ่องแผ้วจนไม่อาจทำให้เชื่อได้ว่านี่คือผู้ร่วมก่อการร้ายที่ทำให้ชาวโสฬสต้องบาดเจ็บพิการล้มตายไปมากต่อมาก

“บอกมาซิว่าเธอคือใคร”

สุรเสียงรับสั่งถามเคร่งขรึม แต่มิได้ข่มงวดดุตั้งที่เคยเป็นเมื่อครั้งที่พระองค์ดำเนินการสอบสวนตัดสินคดีความ รวากับกระแสคลื่นที่แผ่จากร่างของนางผู้ผ่านการรับโทษทัณฑ์ชีวิต ได้ละโลมชะล้างความเคียดแค้นชิงชังลงไปแล้วอย่างน้อยก็ส่วนหนึ่ง

“หม่อมฉันคือศิริกัลยาเพคะ”

“เธอสองคนพี่น้องฝาแฝดต่างก็มีนามแรกว่าศิริกัลยา ดังนั้นจึงบอกนามเต็มของเธอมาซิ”

เธอได้แต่ก้มหน้าไม่ตอบคำ ร่างสูงใหญ่ของชลัมภู นายทวารคู่พระทัย ยืนจ้องมองอยู่ใกล้ๆ ด้วยประกายตาเจิดจ้า

องค์ชายรัชทายาทรับสั่งถามว่า

“เธอคือสุดาวดี... หรือว่าโสภโสมกันแน่”

“หม่อมฉันคือ... คือผู้ที่ตั้งใจถวายชีวิตแด่พระแม่ เพื่อรับโทษทัณฑ์ที่ได้รับการตัดสินเพคะ”

“แต่พระแม่คงไม่ต้องการตัวเธอจึงบันดาลให้มีเหตุจนปากถ้าถูกเปิด เช่นนี้จะแปลความหมายว่าอะไรดี? ว่าเธอแปดเปื้อนเลือดชาวโสฬสมากเกินไป หรือว่าบริสุทธิ์สะอาดเกินไปกันแน่”

“พระแม่ คงมีพระประสงค์ให้หม่อมฉันได้รับใช้พระบาทเสด็จ
เจ้าเหนือหัวเพื่อไถ่ถอนบาปโทษต่อไปเพคะ”

สุรเสียงองค์ชายกระต้างเยาะหยัน “เธอยังคิดว่าองค์กษัตริย์
จะทรงไว้วางพระทัยใช้อะไรเธออีกอย่างนั้นหรือ”

“ไม่ว่าจะมีพระบัญชาอะไร แม่ชีวิต หม่อมฉันก็ถวายได้เพคะ”

คำตอบทำให้องค์ชายอนุชิตทรงนิ่ง.....

องค์ครุณีที่น้อมถวายคารวะ หมอบร่างอยู่ ณ เบื้องพระบาท
มีท่าทีที่เต็มไปด้วยความสงบสำรวมและจงรัก เสด็จเจ้าอัครราช
ในครั้งแรกไม่คิดว่าจะให้องค์ภาคินยที่ถูกกล่าวหาว่าร่วมก่อการร้าย
เข้าเฝ้า... พระองค์ไม่เคยมีรับสั่งให้พระองค์หญิงสุดาวดีเข้าเฝ้า
ใกล้ชิดมาก่อน... คำทำนายของโหรหลวงที่แฝงนัยว่าเป็น “กาลกิณี”
ที่มีแต่จะทำให้ราชบัลลังก์มัวหมอง ก่อให้เกิดอคติในพระทัย มาตั้งแต่
เธอเพิ่งจะลืมตาดูโลก

แต่ในครั้งนี้อำนาจมโหฬารขององค์ราชบุตรทำให้ทรงเปลี่ยนพระทัย
..แม้นางไม่ยอมพูดออกมาลูกก็เชื่อว่านางคือหญิงเดือน พวก
นางคงจะเปลี่ยนตัวกันในคืนที่ไปเยี่ยมลาที่ถ้ำก่อนเดินทางไปหัสติน..’

เสด็จองค์อัครราช ทรงเพ่งมองร่างบางที่หมอบสำรวมอย่างพินิจ
กระแสดความรู้สึกบางอย่างทำให้ประกายพระเนตรปราไปชั่วขณะ
สุรเสียงรับสั่งแม้อุดตันทว่าส่งกังวานสะท้านวันไหว

“เข้ามาใกล้ๆ ชี”

เธอคลานเข้าก้มกราบแนบนลาฏฐแทบพระบาท

ยิ่งเพ่งมองนาง ประกายพระเนตรของพระองค์ก็ยิ่งอ่อนลง
พระหัตถ์ลึงเลเอื้อมแตะไหล่บอบบาง ครั้นนางยังก้มหน้านิ่ง พระหัตถ์
นั้นจึงเลื่อนรูนคางมนให้เงยขึ้น ดวงพักตร์ในกรอบแพรผุดผาด
แม้ประกอบด้วยรูปคิ้วตาจุมูกปากไม่ผิดเพี้ยนจากคู่แฝด แต่ที่พระองค์
ทรงเคยคุ้น คือประกายกระจางที่แฝงไว้ด้วยความอ่อนโยนและจงรัก

ทรงอ้าอึ้งชั่วครู่ ก่อนจะรับสั่งด้วยสุรเสียงหวานไหว

“โสมโสมภณ... เจ้าทำเรื่องยุ่งยากมากมายเหลือเกิน”

“หม่อมฉันยินยอมรับโทษทัณฑ์ทุกประการเพคะ”

องค์ชายอนุชิตและราชองครักษ์คนสนิทหันมองหน้ากันทันที...
ตลอดหลายวันมานี้เธอผู้นี้ไม่เคยยอมรับว่าเป็นใคร แต่ต่อหน้า
พระพักตร์แห่งองค์กษัตริย์ เธอไม่ลังเลที่จะยอมรับความจริง

สุรเสียงขององค์กษัตริย์แม้อุ่นเคืองแต่ยังแฝงความปรานีอย่าง
ไม่อาจซ่อนเร้น

“เจ้าทำความผิดร้ายแรงต่อทั้งโสมภณและหัสติน ฝ่าฝืนคำสั่ง
สับเปลี่ยนตัวนักโทษ ส่งตัวน้องสาวไปแต่งงานแทน คิดว่าจะลงโทษ
อย่างไรถึงจะเหมาะสม”

เธอหมอบนิ่งไม่ได้เถียง

สุรเสียงรับสั่งอ่อนลง “น่าแปลกที่ไม่กี่วันมานี้เกิดแผ่นดินไหว
แต่ไม่มีใครเป็นอันตราย ประตู่ถ้ำหลุดเลื่อน ชารน้ำศักดิ์สิทธิ์
ที่เคยแห้งนับสิบปีกลับล้นไหลพาให้ลำธารน้อยใหญ่เต็มปรี นี่ถือ
เป็นสัญญาณดีที่เราไม่อาจมองข้าม เพราะอย่างนั้นเจ้าจึงรอดจาก
โทษทัณฑ์ความตายมาได้.....

เอาละ... ในเมื่อพระแม่เจ้าจันทราประทานชีวิตคืนให้เจ้า เราก็ก
ไม่อาจต่อต้านขัดขืน แต่จะอย่างไร เจ้าและแม่ของเจ้ายังมีความผิด!
นับแต่นี้เจ้าทั้งสองจะถูกควบคุมโดยกรมพิพากษาอย่างเข้มงวด ทั้ง
ไม่ต้องคิดลี้ภัยไปอยู่หัสตินให้เสียเวลา แม้พวกเจ้าเป็นญาติสนิท
ของเราแต่ก็ต้องอยู่ภายใต้กฎหมาย เราจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวปกป้อง
เด็ดขาด”

“หม่อมฉันขอถวายชีวิต จะไม่หลบหนีเพคะ”

“แต่ว่าสุดาวดีมีนิสัยแข็งกร้าวเกร หากนางทำตัวไม่ดีก่อให้เกิด
ความเสียหายแก่เกียรติภูมิ เจ้าจะต้องรับผิดชอบ” สุรเสียงรับสั่งดุดัน

“จำไว้นะโสมโสมภณ หากสุดาวดีก่อเหตุร้าย เจ้าจะต้องร่วมมือ
ทุกทางนำตัวนางกลับมา หากทำไม่ได้ก็ต้องฆ่านางให้ตาย..! อย่าให้
เกียรติของราชสกุลต้องเสื่อมเสียมัวหมองเป็นอันขาด”

“หม่อมฉันยินยอมทุกประการเพคะ”

ถึงอย่างไรเธอก็เชื่อมั่นว่าน้องนางไม่เลวร้ายดังเช่นที่ถูกกล่าวหา
แม้จะผิดสัญญาที่จะพาเธอออกจากถ้ำโดยเร็วก็ตาม

ชีวิตใหม่ในฐานะนักรบอันสูงศักดิ์... ในอ้อมพาดขององค์ชาย
ภควัตผู้เป็นที่รัก... น้องนางจะได้พิสูจน์ให้ทุกคนได้เห็น ว่าเธอเป็น
ศิริกัลยาณีที่มีคุณค่า

ไม่ใช่กาลกิณีอย่างที่ถูกระดมลงโทษ.....